

**PRAZNIČNE
DOGODOVŠTINE
GROZNOG
GAŠE**

FRANČESKA SIMON

Ilustrovaó Toni Ros

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Francesca Simon

HORRID HENRY'S CHRISTMAS CRACKER

Text Copyright © Francesca Simon 2006

Illustrations Copyright © Tony Ross 2006

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, Laguna

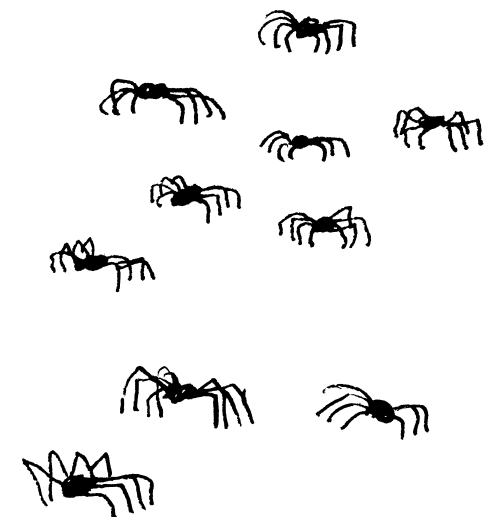
Posvećeno jednoj i jedinstvenoj

Mirandi Ričardson

SADRŽAJ

1. PRAZNIČNA PREDSTAVA GROZNOG GAŠE 9
2. NOVOGODIŠNJI POKLONI GROZNOG GAŠE 33
3. ZASEDA GROZNOG GAŠE 51
4. GROZNI GAŠA ZA NOVOGODIŠNJIM RUČKOM .. 71

1.

.....

PRAZNIČNA PREDSTAVA GROZNOG GAŠE

Jednog hladnog i
mračnog novembarskog dana
(trideset sedam dana do Nove godine)

Grozni Gaša je sedeo u klupi i pokušavao snagom volje da natera sat da se brže kreće. Još samo pet minuta do poslednjeg zvona. Gaša je već osećao ukus čipsa koji je sakrio u ormaru.

Gospođica Sabljić je davila o školskom ručku (bljak), novoj česmi bla-bla-bla, domaćem

GROZNI GAŠA

iz matematike bla-bla-bla, školskoj prazničnoj predstavi bla-bla... molim? Da nije to gospođica Sabljić rekla... Novogodišnja predstava? Grozni Gaša se pridiže.

„To je potpuno nova predstava s pesmama i igrom“, nastavila je gospođica Sabljić. „A ove godine će učestvovati i niži i viši razredi.“

Pevanje! Igranje! Razmetanje pred čitavom školom! Nekada davno, kada je Gaša bio u prvom razredu, glumio je osmu ovcu u božićnoj predstavi, pa je ukrao bebu iz jaslara i nije hteo da je vrati. Gaša se nadao da je gospođica Sabljić to zaboravila.

Jer Gaša je morao da dobije glavnu ulogu. Prosto je morao. Ko bi sem Gaše mogao da igra razigranog i raspevanog Josifa?

„Ja hoću da budem Marija“, viknule su sve devojčice u razredu.

„Ja hoću da budem mudrac!“, viknuo je Nemogući Neša.

PRAZNIČNA PREDSTAVA GROZNOG GAŠE

„Ja hoću da budem ovca!“, viknuo je Zabritnuti Zoki.

„Ja hoću da budem Josif!“, viknuo je Grozni Gaša.

„Ne, ja ću!“, viknuo je Muzikalni Mile.

„Ja!“, viknuo je Pametni Predrag.

„Tišina!“, zakrešta gospođica Sabljić. „Ja sam režiser i moja odluka o ulogama je konačna. Ovako sam rasporedila uloge: Hana. Ti ćeš biti Marija.“ Dala joj je debeo scenario.

Hirovita Hana ciknu od sreće. Sve druge devojčice streljale su je pogledom.

„Kato, magarčeve prednje noge; Leno, zadnje noge; krave, Živana i Bisa. Vlati trave...“ Gospođica Sabljić je nastavila da dodeljuje uloge.

Odaberi mene za Josifa, odaberi mene za Josifa, preklinjao je

GROZNI GAŠA

Grozni Gaša u sebi. Ko će bolje glumiti glavnu ulogu od najboljeg glumca u školi?

„Ja sam ovca, ja sam ovca, ja sam

ovca, prelepa ovčica!“, pevušila je Raspevana Rada. „Ja sam pastir!“, veselio se Veseli Velja. „Ja sam anđeo“, radovala se Magična Magi.

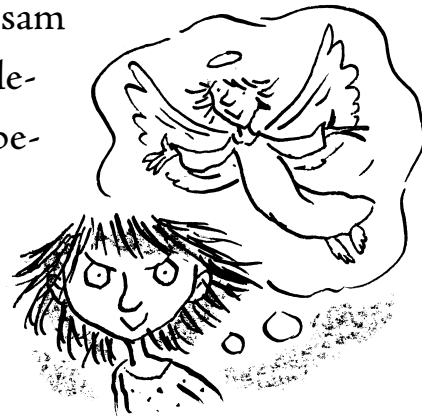
„Ja sam vlat trave“, jecao je Plačljivi Peca.

„Josif će biti...“

„JA!“, zaurla Gaša.

„Ja!“, zaurlaše Novi Nemanja, Alavi Aca, Vrtoglavi Vlada i Munjeviti Mića.

„... Saša“, reče gospođica Sabljić. „Iz razreda gospođice Ljubić.“

PRAZNIČNA PREDSTAVA GROZNOG GAŠE

Groznog Gašu kao da je neko pesnicom udario u stomak. Savršeni Saša? Njegov *mlađi* brat? Savršeni Saša da glumi glavnu ulogu?

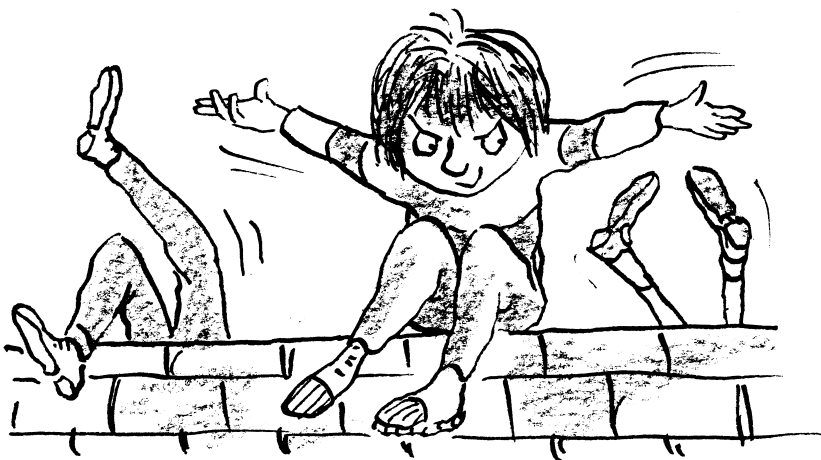
„To nije pošteno!“, arlauknu Grozni Gaša. Gospođica Sabljić ga prostreli pogledom.

„Gašo, ti si...“ Gospođica Sabljić pogleda spisak. Samo ne vlat trave, samo ne vlat trave, molio se Grozni Gaša, skupljajući se u klupi. To bi bilo tako nalik na gospođicu Sabljić da ga tako ponizi. Samo ne...

„... gostioničar.“

Gostioničar! Grozni Gaša se ozaren pridiže. Kako je samo bio glup: *gostioničar* je sigurno glavna uloga. Gaša je već video samog sebe kako glanca čaše, baca pikado, sipa velike krigle zviz-kole svojim veselim mušterijama dok peva pesmu o radostima gostioničarskog života. Onda će se upustiti u lepu i dugačku raspravu o tome zašto u krčmi

više nema mesta, pa će na kraju imati priliku da zalupi vrata Hani u lice pošto je izgura napolje. Čoveče. Možda čak dobije i drugu pesmu. „Deset zelenih flaša“ super će se uklopiti u priču: on će pevati i igrati dok ruši manje talentovanu decu sa zida. Biće to strava zabava!

Gospođica Sabljic pruži jednu stranicu Gaši. „Tvoj tekst“, reče.

Gaša se zbunio. Sigurno nešto nedostaje?

Pročitao je:

(*Josif kuca. Gostioničar otvara vrata.*)

JOSIF: Imate li slobodnu sobu?

gostioničar: Ne.

(*Gostioničar zatvara vrata.*)

Grozni Gaša okrenu stranu.

Bila je prazna. Digao ju je ka svetlu.

Nije bilo tajnih poruka. To je sve.

Čitava njegova uloga sastojala se od jedne jedine reči. Jedne glupe sićušne reči. Čak ni od rečenice, već samo od reči. „Ne.“

Gde je njegova pesma? Gde mu je ples s flašama i gostima krčme? Kako to da on, Grozni Gaša, najbolji glumac u razredu (i zapravo na čitavom svetu) dobije samo jednu reč u školskoj predstavi? Čak i magarci imaju pesmu.

Još i gore, pošto on izgovori svoju *jednu* reč, Savršeni Saša i Hirovita Hana posle satima blebeću u jaslama – mudracima, pastirima i